

Sygn. akt I CSK 525/14

POSTANOWIENIE

Dnia 17 marca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa A. M., D. B., R. Ł. i J. S.

przeciwko M. S.A. w W., S. J.

i S. R.

o ochronę dóbr osobistych,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 marca 2015 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 19 lipca 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżący odwołali się do istotnych zagadnień prawnych, oraz oczywistej zasadności skargi kasacyjnej, to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.).

Istotnym zagadnieniem prawnym w omawianym znaczeniu jest taki problem z zakresu wykładni lub stosowania prawa, który ma znaczenie precedensowe dla rozstrzygania podobnych spraw lub rozwoju jurysprudencji (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04, niepublikowane). Powołanie się na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych na gruncie przytoczonych przepisów prawa, na tle których ono powstało. Poza tym skarżący powinien wykazać, że zagadnienie to jest istotne dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepublikowane oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Postawione w skardze kasacyjnej trzy pytania nie odpowiadają zasygnalizowanym wyżej wymaganiom dla zagadnienia prawnego, a przede wszystkim, nie uwzględniają dokonanych przez Sąd Apelacyjny odmiennych ustaleń faktycznych. Wynika z nich, że powodowie pomimo formalnie udzielonego

urlopu w czasie pobytu we Włoszech w dniach od 23 do 25 lutego 2011 r. wykonywali w tym czasie wyłącznie obowiązki służbowe, program zaplanowany przez stronę włoską był bardzo intensywny, nie przewidziano wolnego czasu na rekreację, w tym rekreacyjną jazdę na nartach, czy nawet zwiedzanie M.. Sprzęt narciarski został zabrany z kraju, aby przemieszczać się pomiędzy lokalizacjami, gdzie były wykonywane czynności służbowe zaplanowane przez stronę włoską, Alternatywą były skutery śnieżne, z których strona polska zrezygnowała. Towarzyszący Polakom policjanci włoscy także poruszali się na nartach. Skarżący przeoczyli, że Sąd Najwyższy jest tymi ustaleniami związany (art. 398¹³ § 2 k.p.c.).

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/2001 OSNP 2004, nr 6, poz. 100.). Skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona, albowiem zaskarżone orzeczenie nie narusza prawa w taki sposób. Nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane.).

Ze wskazanych wyżej ustaleń wynika, że informacje o powodach w zakwestionowanych artykułach w części nie były prawdziwe. Działania w ramach obowiązującego porządku prawnego, aby wyłączyć bezprawność, muszą być wykonywane w granicach prawa. Krzywdzące powodów częściowo nieprawdziwe stwierdzenia, zestawione zostały w taki sposób aby zaszkodzić dobremu imieniu powodów; nie były rzeczowe ani obiektywne i podjęte zostały z nienależytą ostrożnością, a zatem stanowiły naruszenie ich dóbr osobistych.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

